

SMÅ
VERS

AF

KARIN.

HELSINGFORS,
J. SIMELII ARFV. BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG,
1890.

IV b1
kaps.
Karin

Till

Fröken Elin Fohström.

Med många helmingar

från Karin Antell.

SMÅ VERS

AF

KARIN.

HELSINGFORS,

J. SIMELI ARFV. BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG,

1890.

Fill

*M*OPINOT

af Kazin.

Vårvisa.

Ack, hvad solen är skön!
O, hvad himlen är blå!
Och blommor och strå
Spira upp ifrån snön.

Nu är våren här!
Allt jublar af fröjd,
Lärkorna drilla i himmelshöjd.
O, vår, hvad vi hafva dig kär!

Vårrespondance mellan Sylvia och Viola.

Sylvias bref:

Mitt hem är i Söderns soliga land,
Vid Medelhafvets evigt gröna strand.
Här är det blott sommar och vår,
Snö man sällan här skåda får.

Apelsiner växa här utan vård.
 Här finge du dofta i myrtengård
 Under jublande fåglasång
 Vid rodnande soluppgång.

Dock nej! Byt icke ditt fosterland bort
 Mot annat, om ock dess sommar är kort!
 Och nu farväl, kära Viola,
 En hjertlig helsning från Sylvia.

Violas bref:

Du kan icke tro hur glad jag blef,
 När jag emottog ditt lilla bref.
 Jag fick det med lärkan i da',
 Tusen tack, kära Sylvia!

Tack för de vänliga ord du sagt!
 Mig lockar ej Söderns rika prakt.
 Mitt land är det bästa för mig.
 Här blommor jag lyckelig.

Och när du snart åter kommer hit
 Till Norden, uppå din sommarvisit,
 Då skola vi språkas igen.
 Hjertligt välkommen till din vän!

Sommarvisa.

Nu är sommaren här!
 Både blommor och bär
 Växa redan i skog och på mo.
 Fåglarna sjunga och bygga bo.
 Nu är sommaren här!

Myran släpar sitt strå
 Till en stack vid vår å.
 Bina surra på blommande lind.
 Om aftonen svalkar en stilla vind.
 Nu är sommaren här!

Till Olgadagen 1890.

Jag är Anjala-fomten, känner du mig?
 Jag är kommen för att lyckönska dig.
 Jag har sett dig leka vid björk och lind,
 Jag har sett dig springa med ros på kind.

Och nu så önskar jag innerligt dig:
 Att glädje och lycka må följa din stig.

Jag önskar dig, väna, helsa och frid
Och sällhet i hela din lefnads tid.

Här hemtar tomten, som vakar trogen,
Sin enkla skatt ifrån gröna skogen.
Och nu farväl! Då ett sekel gått,
Har tomten åter en fridag fått.

Sommarnöje.

En strålande Julidag det var,
Ett åkdon höll framför trappan.
Hvarenda en af oss skyndsamt tar
Uppå sig hatten och kappan.

Nu sätta sig alla i charaban.
Till kräftstället bort det bär af.
Hästarna springa med fladdrande man
Eller lunka i sakta traf.

Elin Fohström var med, och det är visst
Att hon har en röst så klar och ren.
Charader gjordes om denna artist,
Kanhända det roar höra en :

*Mitt första allenast en bokstaf är,
Mitt andra sår bonden på tege,
Mitt hela: ett namn, en sångerska bär,
Som förtjusat alla från scenen.*

Nu äro vi framme och klifva ner
Från vagnen och sedan vi börja
Att meta kräftor, hundra, ja fler,
Och gå till hvarandra och spörja:

— Har många du fångat? — Jag har fått fem.
— Jag trettio, se hit i korgen!
Der slapp en stor! En annan af dem
Knep Olga i fingret. Kort var sorgen.

Sen kaffe drickes med läckert bröd,
Man skämtar, skrattar, skålar med mjöd.
Först emot qvällen bryter man opp
Och vänder tillbaka i fullt galopp.

Den förmente vargen.

Lotta och Lisi gingo till skogen
Att plocka bär. Då de kommo till logen,
Hördes från denna ett rysligt tjut.
Lisi sa: „vargen är der, han kommer ut!“

Men så fort hon åter slutit sin mund,
Kröp ifrån logen ut en — hund.
Hunden sprang bort; och barnen två
Fortsatte flata sin väg också.

Till sjös.

Vid hafvets strand der stå två små,
En syster och en bror,
Och skåda ut på bölja blå,
På hvilken pappa ror.

På samma gång nu ropa de:
„Låt oss få komma med!“
Och pappa vänder: ett, tu, tre,
De i båten stiga ned.

„Säg, pappa, får jag icke ro?
Det skulle så roligt vara!“
Och pappa svarar genast: Jo,
Att ro är ingen fara.

Harry vill med.

Jag känner en gosse, som plägar gå
I vattnet, när andra på stranden stå.
Hans mamma till — by sig skulle bege,
Men deruppå Harry ej als ville se.

Jag vet ej nu riktigt, hur detta händt.
Men säkert att i det våta element
Sprang Harry ut efter båten med mor. —
Med tiden nog Harry blir klok och stor.

Höstvisa.

Nu har vår glada sommar flytt.
 Hösten börjas igen på nytt,
 Och bladen falla från träden.
 Svalan flyttar till fjärran land,
 Hafvet suckande slår mot strand,
 Och ljungen vissnar på heden.

När Elsa fyller nio år.

Rhea ber få gratulera
 Stora syster till nio år.
 Hemtar ros, konvalj med mera.
 Detta allt nu Elsa får.

Martha står med strut i handen,
 Den inrymmer mycket godt.
 „Pudeln“ har hon gömd i famnen,
 Blickar skälmskt mot Elsa opp.

Mamma ler så godt och vackert,
 Ögat tindrar af idel fröjd,
 Glädjetåren bekämpas tappert.
 Ack, hur skönt dock, om den blir röjd!

Pappa gläntar nu i dörren,
 Myser åt den vackra syn.
 Leder „ponnyn“ in vid remmen:
 „Här får du, mitt sockergryn!“

Hvilket jubel, hvilken gamman!
 Ingen bryr sig nu om namnam.
 Hvem som sången diktat har?
 Det har Karin och hennes far.

Vinterbild.

(Fragment.)

Hurra! Nu är det vinter!
 Jublar en skolgossarmé.
 Och midt i drifvan nyter
 Står lilla Dorothé.

Och gossarne de storma
 Bror Calles fästningsvall
 Med bollar så enorma,
 Som vålla murens fall.

I striden Jarl och Svante
 Tumla om i snön.

Johan tappar sin vante
Invid den stora rönn.

Vi bytte ej vår vinter,
Dess snö och skridskois —
Om också kölden biter —
Mot Florenz, Rom, Paris!

Bf 85-0052